

Мотиви към Присъда № 21 от 18.03.2024 година, постановена по НОХД № 88/2024 година по описа на РС - Елхово:

Производството по делото е образувано по внесен от ЯРП обвинителен акт против подсъдимият А.Ф. /А.Ф./, роден на ***г. в гр.***, Кралство Мароко, поданик на Кралство Мароко, по обвинение в престъпление по чл. 279, ал.1 от НК за това, че на 22.02.2024 година, в района на гранична пирамида № 367, находяща се в землището на село Лесово, община Елхово област Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

В съдебно заседание участващият по делото прокурор поддържа повдигнатото против подсъдимия обвинение, като намира същото за доказано по категоричен начин, както от обективна, така и от субективна страна. Предлага на подсъдимият да бъдат наложени при условията на чл. 54 от НК наказания лишаване от свобода за срок от три години, изпълнението на което на основание чл.66, ал.1 от НК да бъде отложено за срок от три години, както и наказание глоба в размер на 1000.00 лева.

Подсъдимият е редовно призован за съдебно заседание по реда на чл. 180, ал.3 от НПК по негово изрично искане, направено в ДП, но производството по делото пред съда е протекло в негово отсъствие и с участието на служебен защитник – адв. Д.Н.Д. от АК – Ямбол. Съдът е приел, че разглеждането на делото в отсъствието на подсъдимия не би попречило за установяване на обективната истина по делото и до нарушаване правата на А.Ф..

В съдебно заседание служебният защитник на подсъдимия - адв. Д.Н.Д. заявява, че обвинението е безспорно доказано от събраните по делото доказателства. Пледира съдът да постанови присъда, с която да признае подсъдимия за виновен по повдигнатото му обвинение, но да наложи по-леки от поисканите от представителя на ЯРП наказания, тъй като А.Ф. е съдействал за разкриване на обективната истина по делото.

От събраните по делото доказателства съдът установи следното от фактическа страна:

Подсъдимият А.Ф. е роден на ***г. в гр.***, Кралство Мароко и е поданик на Кралство Мароко.

Подсъдимият живеел в родината си, но по неустановено по делото време я напуснал и отишъл в Република Турция. След това той решил да се установи в друга държава на територията на Европа, като премине от Република Турция в Република България през границата на страната ни не по установения от закона ред - без съответното изискуемо се по закон разрешение от надлежните органи на властта. Целта му била да отиде да живее и работи в Австрия. В изпълнение на намерението си на 20.02.2024 година подсъдимият тръгнал с автобус от гр. Истанбул и пристигнал до ГКПП Хамзабейли. Тъй като нямал документ за самоличност, от ГКПП Хамзабейли на турска територия започнал да върви пеш покрай границата между Република Турция и Република България. На 22.02.2024г. рано сутринта подсъдимият открил отвор във възпрепятстващото съоръжение на границата на страната ни в района на гранична пирамида № 367, находяща се в землището на село Лесово, община Елхово област Ямбол, и преминал през този отвор. След това по данни от мобилния си оператор установил, че се намира на територията на страната ни и продължил движението си пеш по черни пътища. В един момент достигнал асфалтов главен път и там до него спрели полицаи, които му поискали документ за самоличност. След като не можал да представи такъв документ, подсъдимият бил задържан и отведен в ГПУ Елхово.

От показанията на св. Н.П. – служител в ГПУ – Елхово при РДГП – Елхово е видно, че при извършен от него и колегите му на 22.02.2024г. по време на работа обход по главен път I-7 в посока към ГКПП Лесово, на разклона за с. Малко Кирилово било забелязано едно лице, което отговаряло на рисковия профил за лице, незаконно преминало държавната ни

граница. Свидетелят П. и колегите му спрели и извършили проверка на това лице, но същото не могло да представи документ за самоличност, заявило само, че е от Сомалия. След това лицето било задържано и отведено в ГПУ Елхово, а св. П. и колегите му извършили проверка на държавната граница и констатирали нарушаването ѝ в района на 367 гранична пирамида в землището на с.Лесово, община Елхово, на около 500 метра от ГКПП Лесово, където имало срез в ограждащото съоръжение.

При регистрацията на задържаното лице и последващи действия било установено, че подсъдимият не е от Сомалия, както първоначално е заявил, а е с имена А.Ф. /A.F./ и е от Кралство Мароко. При влизането си в страната ни подсъдимият не е носил документ за самоличност, нито е имал надлежно разрешение, даващо му право да влизане в Република България.

От приложената по делото справка за съдимост, издадена след справка в ЦБС към МП на РБ, се установява, че А.Ф. не е осъждан на територията на Република България към момента на деянието.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните писмени и гласни доказателства - от показанията на свидетелят Н.П., дадени в хода на съдебното следствие, от обясненията на подсъдимия, дадени в хода на ДП и прочетени в съдебно заседание на основание чл. 279, ал.2, вр. с ал.1, т.2 от НПК и от писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК. Показанията на свидетеля П. са правдиви, логични и последователни, поради което същите се възприеха от съда и се кредитираха като достоверни и обективни. Възпроизведените от него факти са пряко относими към времето, мястото и механизма на осъществяване на престъпното деяние. В подкрепа на показанията на свидетеля са и обясненията на самият подсъдим и писмените доказателства по делото.

Въз основа на горната фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Подсъдимият А.Ф. е осъществил с деянието си от обективна и субективна страна престъпният състав на чл.279, ал.1 от НК, като на 22.02.2024 година, в района на гранична пирамида № 367, находяща се в землището на село Лесово, община Елхово област Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта. Налице е съставомерно деяние по посочения текст от Наказателния кодекс.

От обективна страна подсъдимият е извършил фактически действия по преминаване през държавната ни граница, без да е получил разрешение от надлежните органи на властта, осъществяващи гранично - пропускателен контрол. Действащият граничен режим и ред в Република България, изискват преминаване през определени места – ГКПП със знанието и разрешението на граничните власти, каквото в случая е липсвало, като категорични съждения за последното се съдържат в показанията на свидетеля П., а и в обясненията на подсъдимия. Поради изложеното, от обективна страна с деянието си подсъдимият е нарушил установения в страната режим и ред за преминаване на държавната граница, като деянието е осъществено в първата изпълнителна форма, визирана в чл.279, ал.1 от НК - без разрешение на надлежните органи на властта, в хипотезата на „влизане” в страната. В настоящият случай, откриването на нарушителя на границата след влизането му в Република България и вече на територията на страната ни, води до извод, че деянието е довършено. Довършено „влизане“ и „излизане“ през границата по смисъла на чл. 279 НК от обективна страна е налице, когато деецът е преодолял наложения контрол или мерките и препятствията, установени от властта за по-ефикасна защита на границата.

От субективна страна, инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и е целял тяхното настъпване. Предприемайки пътуването си, подсъдимият е бил наясно с липсата на изискуемото разрешение за влизане в Република

България и в др. държава от ЕС, както и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Именно затова той е предприел незаконно преминаване на държавната ни граница от територията на Република Турция на територията на Република България, като е съзнавал, че ще влезе в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието му е била формирана представата за противоправния характер на деянието му и за неговите общественноопасни последици, които е предвиждал, а от волева страна пряко е целял и искал тяхното настъпване, за да реализира крайната си цел – да достигне до територията на Република България.

Предвид изложеното, съдът призна подсъдимият за виновен в извършването на престъпление по чл.279, ал.1 от НК.

Причините за извършването на деянието от подсъдимият съдът намира в незачитането на установения в страната ни законов ред и желанието му на всяка цена, дори и по непозволен начин да осъществи преминаването на държавната граница между Р Турция и Р България, за да достигне територията на България.

Съдът не намери основания за приложението на чл.279, ал.5 от НК, съгласно който текст, не се наказва лицето, което влезе в страната, за да се ползва от правото на убежище съгласно Конституцията. Съдът счита, че не са налице доказателства по делото, от които да се приеме, че подсъдимият е влязъл в страната ни с цел да търси убежище, поради това, че в собствената си родина е бил преследван заради своите убеждения или дейност в защита на международно признати права и свободи. Изявления в тази насока – че желае да се ползва от убежище в Република България, подсъдимият не е направил нито при задържането си, нито впоследствие при разпита му в хода на досъдебното производство. Следва да се отбележи и, че цялостното поведение на подсъдимият свидетелства, че преминаването му през границата ни е единствено с цел да достигне територията на страната ни, след което да продължи към Германия, без да сочи каквито и да било други причини, които да дадат основание за съда да приложи разпоредбата на чл.279, ал.5 от НК.

При определяне на вида и размера на наказанието на подс. А.Ф. съдът взе предвид степента на обществена опасност на деянието, която е сравнително висока, предвид динамиката на този вид престъпления в страната. Съдът взе предвид и степента на обществена опасност на подсъдимия, която не е висока, предвид на това, че същият не е осъждан към момента на деянието, както и предвид направените от него самопризнания в хода на ДП, способствали за разкриване на обективната истина по делото. Взеха се предвид причините и подбудите за извършване на престъплението, както и механизмът на извършването му. При тези фактически констатации, съдът прие, че в случая са налице многобройни и изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства - необременено съдебно минало към момента на деянието, критично отношение към деянието, самопризнания в хода на ДП, възрастта на подсъдимия, същевременно съдът прие, че ѝ най-лекото, предвидено в закона наказание за извършеното от подсъдимия престъпление се явява несъразмерно тежко за извършеното престъпление и определи наказание на подсъдимия при условията на чл.55, ал.1, т.1 и ал.2 от НК - под най-ниския предел на наказанията лишаване от свобода и глоба, предвидени в нормата на чл.279, ал.1 от НК и му наложи наказание лишаване от свобода за срок от пет месеца и глоба в полза на държавата в размер на 500.00 /петстотин/ лева.

Съдът намери, че са налице материалноправните предпоставки за приложението на чл.66, ал.1 от НК по отношение на А.Ф., тъй като към момента на деянието той не е осъждан за престъпление от общ характер, наложеното му наказание е до три години лишаване от свобода и съдът намери, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на осъденото лице не е необходимо ефективното изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода. Ето защо и на основание чл.66, ал.1 от НК съдът отложи изпълнението на това наложено наказание на подс. А.Ф. за изпитателен срок от ТРИ

ГОДИНИ, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 189, ал.3 от НПК съдът осъди подсъдимият А.Ф. да заплати направените в хода на съдебното производство разноски /за явяване на свидетел/ в размер на 8.81 лева в приход на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд - Елхово, както и да заплати 5.00 лева държавна такса при служебно издаване на изпълнителен лист, вносими по сметка на Районен съд- Елхово.

Направените по делото разноски за преводач в хода на ДП, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал.2 от НПК са за сметка на органа, който ги е направил, и не следва да се присъждат. Други разноски по делото не са направени.

По тези съображения съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

/В.Апостолова/